

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 1Csp/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201258
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Keselicová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:8619201258.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, sudkyňa JUDr. Jana Keselicová, v právnej veci žalobcu Z. C., nar. X.XX.XXXX, bytomA. XXX/XX, XXX XX K., občan SR zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/33, 089 01 Svidník proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, takto

rozhodol:

- I. Zrušuje platobný rozkaz Okresného súdu Svidník č. k. 1Csp/66/2019-21 zo dňa 2.9.2019.
- II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 12.7.2019 domáhal zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník, pod sp. zn. 8C/64/2015 bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa. Žalobou sa domáhal určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola súčasťou zmluvy o úvere č. 808000431 zo dňa 27.6.2013. V konaní bol úspešný, rozsudkom Okresného súdu Svidník, pod sp. zn. 8C/64/2015, z 28.9.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Prešov, pod sp. zn. 7Co/24/2016 z 30.5.2016, ktorý sa stal právoplatným dňa 22.7.2016. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol:

„V prejednávanej veci mal súd za preukázané, že síce prvá z uvedených podmienok bola splnená (dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá vo forme osobitnej listiny), avšak zvyšné dve podmienky preukázané neboli. Z obsahu Dohody o zrážkach zo mzdy nie je zrejmé, že by pred jej uzavretím bol žalobca ako spotrebiteľ poučený o následkoch jej uzavretia a ani to, že by mal možnosť túto dohodu odmietnuť. Okrem toho, že to nebolo súčasťou dohody, žalovaný nepredložil súdu ani žiaden iný dôkaz, ktorým by splnenie týchto dvoch podmienok preukazoval. K tomu je nutné poznamenať, že žalovanému bolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie, kde bolo vykonané dokazovanie a kde mal možnosť tieto skutočnosti preukázať, avšak sám súhlasil, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. O ustanovení § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a tým aj podmienkach prípustnosti Dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľskom vzťahu pritom musel mať žalovaný vedomosť, nakoľko sám vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na zákon o ochrane spotrebiteľa a na to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je uzavretá na samostatnej listine.

Zároveň súd zistil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nie je ako právny úkon určitá. Podľa jej znenia má sice zabezpečovať pohľadávky zo zmluvy, ktorou je poskytovaný úver vo výške 500,- eur, avšak zabezpečovaná pohľadávka má znamenať ktorúkoľvek jednotlivú a tiež všetky nižšie špecifikované pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi a to: a) pohľadávky na zaplatenie peňažných prostriedkov dlhovaných veriteľovi na základe zmluvy o úvere, najmä pohľadávky na zaplatenie úveru spolu s jeho príslušenstvom; b) pohľadávky na náhradu škody, ktoré vzniknú veriteľovi voči dlžníkovi na základe zmluvy o úvere alebo v súvislosti s ňou; c) pohľadávky, ktoré vzniknú v dôsledku alebo v súvislosti s odstúpením alebo vypovedaním zmluvy o úvere; d) pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli v súvislosti so zmluvou o úvere v dôsledku plnenie veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol; e) pohľadávky, ktoré vzniknú na základe posúdenia právneho úkonu, v dôsledku ktorého došlo k vzniku, zmene alebo zániku ktorejkoľvek z vyššie uvedených pohľadávok, ako odporovateľného právneho úkonu. Podľa tohto znenia má byť Dohodou o zrážkach zo mzdy zabezpečovaná pohľadávka, ktorú tvoria aj nároky, ktoré nie sú v čase uzatvárania tejto dohody jasné a určité. Spotrebiteľ tak v čase uzatvárania tejto Dohody nemôže vedieť, čo presne bude predmetom prípadných zrážok z jeho mzdy a nemá možnosť sa proti takto uplatneným nárokom brániť. Takéto znenie svojím obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech spotrebiteľa a navyše spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu pre jeho neurčitost' aj v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Znenie predmetnej dohody oprávňuje žalovaného na zrážky zo mzdy aj vo vzťahu k ďalším nárokom, ktoré dokonca ku dňu uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy nie sú určité.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 500,- eur, pričom nárok, tak ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že sa musel brániť v pôvodnom konaní cestou súdu. Dáva do pozornosti, že žalovanému patrila len suma zodpovedajúca výške poskytnutého úveru, nakoľko z dôvodu absencie zákonom predpísaných náležitostí, je bezúročný a bezpoplatkový a nakoľko bol úver poskytnutý vo výške 500,- eur a žalovaný navyše požadoval sumu 484,- eur, mienil sa o túto sumu, zneužitím Dohody o zrážkach zo mzdy, na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

3. Okresný súd Svidník v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, č. k. 1Csp/66/2019-21 zo dňa 2. septembra 2019.

4. Žalovaný dňa 30.9.2019 podal odpor voči platobnému rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že žalovaný sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi žalobcu uvedenými v žalobe a podáva námietku miestnej nepríslušnosti. Žalobca v postavení dlžníka uzatvoril dňa 27.6.2013 so žalovaným v postavení veriteľa zmluvu o úvere č. 808000431, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi sumu vo výške 500,- eur, ktorú sa žalobca zaviazal vrátiť späť spolu s príslušným poplatkom, t. j. vrátiť späť celkom sumu vo výške 984,- eur, a to v 12. pravidelných mesačných splátkach. Žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 17.2.2015 domáhal voči žalovanému určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Okresný súd Svidník rozhodol rozsudkom tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa druhá veta „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Na právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy sa aplikujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov ako predpisu lex generalis vo vzťahu k Zákonu o ochrane spotrebiteľa ako predpisu lex specialis. Z uvedeného vyplýva, že na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia

sa primerane vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedeného potom vyplýva, že v prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je Zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade ak vzniku nemajetkovej ujmy, súd je povinný aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný má za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. V Zákone o ochrane spotrebiteľa je okrem iného upravený zákaz nekalých obchodných praktík podnikateľov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktíkách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004. Podľa ods. 7 Smernice, posledná veta: „Pri uplatňovaní tejto smernice, najmä všeobecných ustanovení, je potrebné brať plne do úvahy okolnosti jednotlivého prípadu.“ Podľa ods. 18 Smernice, druhá veta: „V súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor, obsahuje však i ustanovenia zamerané na zabránenie zneužívania spotrebiteľov, ktorých vlastnosti ich robia obzvlášť zraniteľnými voči nekalým obchodným praktíkám. Pojem priemerného spotrebiteľa sa pritom nezakladá na štatistickom zistení. Vnútroštátne súdy a orgány budú musieť sami na základe vlastnej úvahy určiť, so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora, typickú reakciu priemerného spotrebiteľa v danom prípade.“ Podľa čl. 2 písm. h) Smernice: „Odborná starostlivosť je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi a/alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti;“ Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu: žalovaný si na tomto mieste dovoľuje úctivo požiadať príslušný súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie Žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď o úver požiadal celkovo sedem krát.

Žalobca svoju vôľu uzavrieť každú jednotlivú potvrdil svojim podpisom na zmluvách. Skutočnosť, že Žalobca dodatočne usúdil, že Zmluvy sú pre neho subjektívne nevýhodné ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný má za to, že v uzavretie zmlúv nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Žalobca si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv a preto dobrovoľne uhradil všetky splátky. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Niet pochyb o tom, že žalobca je priemerným spotrebiteľom. Súdny dvor Európskej únie zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z Rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu, ktorý bol pri uzavieraní zmluvy dobre informovaný avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca ani nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si žalovaný

nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalobcovi. Žalovaný svojim podpisom prejavil svoj súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobca utrpel nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciou. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie, by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprímerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Napriek žalovaný požaduje sumu vo výške 500,- eur, bez toho, aby túto sumu aj skutočne odôvodnil. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi (vo výške 500,- eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak

tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadosťučinenia vo výške 500,- eur, teda nie je zrejmé aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená (nemôže byť totožná so vzniknutým bezdôvodným obohatením, ktoré je majetkovou ujmu). Napriek tomu, že inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je upravený v osobitnom právnom predpise, netreba opomínať jednu zo základných zásad občianskeho práva charakteristickú pre zodpovednostné právne vzťahy, a to konkrétne, že poškodený (subjekt ktorý utrpel ujmu či už majetkovú alebo nemajetkovú) sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradiť sa má skutočná škoda/ujma a nič viac. Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur, by nezodpovedalo všeobecným zásadám občianskeho práva, nakoľko žalovaný, by sa týmto obohatil o sumu 500,- eur bez právneho dôvodu. Ako ale špecifikoval Najvyšší súd Českej republiky nebezpečie vzniku ujmy musí byť reálne, nie vyšpekulované a zároveň rozsah tejto ujmy by nemal byť zanedbateľný. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008). Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Práve existencia siedmich uzatvorených zmlúv medzi žalobcom a žalovaným predstavuje vyššie uvedený prípad.

Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom a v neposlednom rade aj so Smernicou a právnou úpravou Európskej únie.

Žalovaný namieta preukazanosť, odôvodnenosť a účelnosť trov právneho zastúpenia vo výške, ktorú si uplatňuje právny zástupca žalobcu. Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v takýchto právnych a skutkovo nenáročných veciach nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Žalobca sa síce mohol dať zastupovať v civilnom konaní advokátom (a to aj opakovane ako je tomu v predmetnej veci), avšak trovy s tým spojené nemožno považovať za trovy účelné. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že pre všetky zložky tvoriace náklady konania platí korektív vyššie citovaného ustanovenia CSP, a teda za všetkých okolností musí ísť o náklady potrebné k účelnému uplatňovaniu, resp. k bráneniu práva. Kritérium účelnosti je nutné posudzovať pri každej položke samostatne, a teda priznanie nároku na náhradu odmeny za služby poskytnuté advokátom neznamená automatickú povinnosť priznať aj náhradu všetkých ďalších výdavkov spojených s pribratím advokáta, bez ohľadu na ich potrebnosť. Na základe uvedeného považuje vyčíslené trovy advokáta za neúčelné, nakoľko právny zástupca žalobcu vystupuje vo viacerých skutkovo identických prípadoch s rovnakým nárokom a teda je v celosti naplnení predpoklad judikátu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 MCdo 5/2013, keď právny zástupca zastupuje viacerých klientov v hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobcu ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietol.

5. Podľa § 267 ods. 3 CSP, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. To neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>>.

6. Predmetom konania bolo zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur.

7. Na pojednávaní dňa 20.1.2020, súd pokračoval v konaní a vec prejednal v neprítomnosti riadne predvolaného žalovaného, podľa § 180 CSP.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci.

9. Z rozsudku Okresného súdu Svidník, sp. zn. 8C/64/2015 zo dňa 28.9.2015 v v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, č. k. 7Co/24/2016 zo dňa 30.5.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.7.2016 a vykonateľnosť dňa 26.7.2016, súd zistil, že súd prvý výrokom určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve zo dňa 27.6.2013 č. 808000431, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.

10. Z odôvodnenia rozsudku súd zistil, že v prejednávanej veci mal súd za preukázané, že síce prvá z uvedených podmienok bola splnená (dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá vo forme osobitnej listiny), avšak zvyšné dve podmienky preukázané neboli. Z obsahu Dohody o zrážkach zo mzdy nie je zrejmé, že by pred jej uzavretím bol žalobca ako spotrebiteľ poučený o následkoch jej uzavretia a ani to, že by mal možnosť túto dohodu odmietnuť. Okrem toho, že to nebolo súčasťou dohody, žalovaný nepredložil súdu ani žiaden iný dôkaz, ktorým by splnenie týchto dvoch podmienok preukazoval. K tomu je nutné poznamenať, že žalovanému bolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie, kde bolo vykonané dokazovanie a kde mal možnosť tieto skutočnosti preukázať, avšak sám súhlasil, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. O ustanovení § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a tým aj podmienkach prípustnosti Dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľskom vzťahu pritom musel mať žalovaný vedomosť, nakoľko sám vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na zákon o ochrane spotrebiteľa a na to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je uzavretá na samostatnej listine.

11. Zároveň súd zistil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nie je ako právny úkon určitá. Podľa jej znenia má síce zabezpečovať pohľadávky zo zmluvy, ktorou je poskytovaný úver vo výške 500,-eur, avšak zabezpečovaná pohľadávka má znamenať ktorúkoľvek jednotlivú a tiež všetky nižšie špecifikované pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi a to: a) pohľadávky na zaplatenie peňažných prostriedkov dlhovaných veriteľovi na základe zmluvy o úvere, najmä pohľadávky na zaplatenie úveru spolu s jeho príslušenstvom; b) pohľadávky na náhradu škody, ktoré vzniknú veriteľovi voči dlžníkovi na základe zmluvy o úvere alebo v súvislosti s ňou; c) pohľadávky, ktoré vzniknú v dôsledku alebo v súvislosti s odstúpením alebo vypovedaním zmluvy o úvere; d) pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli v súvislosti so zmluvou o úvere v dôsledku plnenie veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol; e) pohľadávky, ktoré vzniknú na základe posúdenia právneho úkonu, v dôsledku ktorého došlo k vzniku, zmene alebo zániku ktorejkoľvek z vyššie uvedených pohľadávok, ako odporovateľného právneho úkonu. Podľa tohto znenia má byť Dohodou o zrážkach zo mzdy zabezpečovaná pohľadávka, ktorú tvoria aj nároky, ktoré nie sú v čase uzatvárania tejto dohody jasné a určité. Spotrebiteľ tak v čase uzatvárania tejto Dohody nemôže vedieť, čo presne bude predmetom prípadných zrážok z jeho mzdy a nemá možnosť sa proti takto uplatneným nárokom brániť. Takéto znenie svojím obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech spotrebiteľa a navyše spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu pre jeho neurčitosť aj v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Znenie predmetnej dohody oprávňuje žalovaného na zrážky zo mzdy aj vo vzťahu k ďalším nárokom, ktoré dokonca ku dňu uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy nie sú určité.

12. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

13. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky,

ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

15. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

16. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

17. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

18. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. V prejednávanej príhode ide o spotrebiteľský spor v zmysle jeho definície podľa § 290 CSP, teda spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Zaplatenie finančného zadosťučinenia, ktoré požadoval žalobca má právny základ v spotrebiteľskej zmluve - zmluva o spotrebiteľskom úvere a dohoda o zrážkach zo mzdy. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné (publikácia Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1020 s.). Predmetom konania bolo zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa § 19 písm. d) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetného sporu bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník ako všeobecného súdu žalobcu, ktorý je spotrebiteľom, preto námietku miestnej príslušnosti súdu vznesenú žalovanou súd považoval za nedôvodnú.

20. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žaloba je dôvodná, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/64//2015 úspešne uplatnil porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovanej, ktorá za porušenie jej práva nesie zodpovednosť. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/64/2015 dosiahol určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve zo dňa 27.6.2013 č. 808000431 uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná. V uvedenom konaní, ktoré inicioval žalobca bol úspešný.

21. Požadované finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur považuje súd za primerané s poukazom na to, že pokiaľ by žalobca vo vyššie uvedenom konaní nedosiahol úspešné uplatnenie svojich spotrebiteľských práv - určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy v zmluve zo dňa 27.6.2013 č. 808000431 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou, čelil by záväzkom z neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobca by bol na základe neprijateľných zmluvných podmienok povinný zaplatiť

žalovanému pri predmetnom spotrebiteľskom úvere sumu 984,- eur v 12 pravidelných mesačných splátkach, pričom si požičal sumu 500,- eur. Predmetné skutočnosti neboli sporné a vyplývajú zo skutkových tvrdení oboch strán sporu. Podľa internetovej kalkulačky výpočtu ročného úroku by bola ročná úroková miera pri uvedenom úvere 96,79 % a RPMN vo výške 304,10 %. Žalobca si uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, čo približne zodpovedá sume 484,- eur, ktoré požadovala žalovaná ako odmenu za poskytnutie úveru 500,- eur na dobu 12 mesiacov.

22. Nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že ročná úroková sadzba úveru vo výške 96,79 % predstavuje nemorálny úrok, ktorý nemôže požívať právnu ochranu a keďže ide o podstatnú náležitosť úverovej zmluvy, spôsobuje tým jej neplatnosť. Žalobca bol povinný vrátiť žalovanej len istinu poskytnutého úveru v právnom režime bezdôvodného obohatenia. Žalovaná poukázala na ľahostajnosť žalobcu v kontraktačnom postupe, avšak opomenula, že podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Žalovaná bola povinná v zmysle vyššie uvedeného s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čo žalovaná nepreukázala, pretože to ani netvrdila. Už len z uvedeného dôvodu bolo potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 11 ods. 2 uvedeného zákona.

23. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje ako podmienku vznik ujmy, ba dokonca ani spôsobilosť porušenia privodiť ujmu spotrebiteľovi tak, ako to bolo v znení zákona účinného do 9.6.2013. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, preto postačuje iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade preukázané bolo. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/64/2015 úspešne uplatnil porušenie svojich práv spotrebiteľa, čo samo o sebe postačuje na priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

24. Keďže žalovaná preukázateľne porušila právo žalobcu, ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie.

25. Priznaná výška primeraného finančného zadostučinenia musí byť primeraná, aby naplnila satisfakčnú, výchovnú a odstrašujúcu funkciu tohto právneho inštitútu. Je správne a spravodlivé, aby táto zohľadňovala aj ujmu, ktorá spotrebiteľovi hrozila, pokiaľ by žalovaná uplatňovala voči nemu nároky z neprijateľných zmluvných podmienok. V konkrétnom prípade sa môže výška primeraného finančného zadostučinenia rovnať aj majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila. V tomto konaní žalobkyňa požadovala zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, čo približne zodpovedá sume 484,- eur, ktoré požadovala žalovaná ako odmenu za poskytnutie úveru 500,- eur na dobu 12 mesiacov.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi hrozila ujma vo výške 484,- eur a navyš dosiahol určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy na základe vlastnej žaloby, javí sa ako primerané finančné zadostučinenie v uplatňovanej výške 500,- eur, aby bola naplnená sankčná, satisfakčná a odradzujúca funkcia vo vzťahu k profesionálom, ktorí sa zaoberajú poskytovaním spotrebiteľských úverov. Poskytnutie finančného zadostučinenia spotrebiteľovi v individuálnom prípade môže nepochybne odradiť dodávateľov od nekalého konania aj voči ostatným spotrebiteľom.

27. O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Odvolať sa podáva lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).